

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. D. N.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Senegalská republika, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese N. D. 1278/47, P. 4, zastoupen Mgr. Davidem Netušilem, advokátem společnosti advokáti online s.r.o., se sídlem Politických vězňů 911/8, 110 00 Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č.j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA02-2013, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž

vedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že žalovaný porušil ustanovení §§ 2 a 3 správního řádu v souvislosti s ustanoveními §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím svého zástupce žalobce namítal, že napadené rozhodnutí stojí na nesprávných skutkových zjištěních, nesprávném právním posouzení, je nepřezkoumatelné, v řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Doplnění žaloby je založeno na argumentaci, že žalobce má na území ČR dceru, které byl udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto se domnívá, že mu měl být udělen azyl podle ustanovení § 13 zákona o azylu, a dále na tom, že pohovory s ním byly učiněny nesprávně, a proto jsou nepoužitelné. Namítá, že rozpory ve výpovědích jeho a jeho družky (T. K., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina), nejsou tak zásadní, aby z nich bylo možno dovozovat nevěrohodnost jeho výpovědi. Za nepopíratelnou skutečnost považuje to, že je druhem, tedy rodinným příslušníkem paní T. K. a dále biologickým otcem nezletilé K. K., nar. ..., která je jejich společným dítětem. Namítá, že družka nijak nepopřela, že by o dceru nejevil žádný zájem. Pouhá existence vztahu jeho družky s jiným mužem, nemůže dle jeho názoru odůvodňovat žalovaným tvrzený nedostatek intenzity vztahu mezi ním a jeho dcerou. Uvedl, že ve svých dvou výpovědích (z nichž jedna byla provedena v českém jazyce a druhá v jeho rodném francouzském jazyce) zcela konzistentně a důvěryhodně popsal okolnosti svého vztahu s dcerou. Výpověď jeho družky je v jeho neprospěch a žalovaný bez jakéhokoli rozumného zdůvodnění dal absolutní přednost výpovědi jeho družky, která navíc ani nevypovídala k věci v předmětném řízení. S ohledem na tyto skutečnosti nelze nijak dovodit závěr, že by existující vztah otce a dcery neměl takovou intenzitu, aby mohl mít relevanci pro řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce je tak rodinným příslušníkem azylanta, když tímto azylantem je právě jeho dcera. Není tedy žádného důvodu pro neudělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu.

Dále žalobce rozvedl žalobní námitku „údajných“ rozporů v jeho výpovědích. Uvedl, že první pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s ním byl proveden v jazyce českém dne 25. 3. 2013, druhý, resp. doplňující byl proveden dne 11. 11. 2015 v jazyce francouzském, za přítomnosti tlumočnice. Jeho rodným jazykem je francouzština a i přesto, že v ČR žije již poměrně dlouhou dobu, neosvojil si český jazyk příliš dobře. Dle žalobce je první pohovor ze dne 25. 3. 2013, provedený s ním v českém jazyce, který nedostatečně ovládá, jako podklad pro toto řízení zcela nepoužitelný. Žalobce se nemohl v českém jazyce řádně a přesně vyjádřit k položeným otázkám a ke správnosti protokolace jeho výpovědi. Proto měl být druhý pohovor (s tlumočnickem) proveden jako opakovaný pohovor, v plném rozsahu. Pokud ale druhý pohovor dne 11. 11. 2015 byl proveden jako doplňující, nemůže jako důkaz, resp. jako podklad pro vydání rozhodnutí obstát ani jeden z nich či ani oba dva společně. Žalovaný tak při vydání rozhodnutí ve věci vycházel z neúplných a vadných podkladů, o které nebylo možné rozhodnutí opřít, a proto nemohou obstát jeho závěry stran nevěrohodnosti či nepravdivosti výpovědí žalobce. Závěrem uvedl, že v napadeném rozhodnutí uváděná politická a bezpečnostní situace, jakož i stav dodržování lidských práv v Senegalu nejsou takové, aby v jeho případě vylučovaly existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany zejména dle § 12 a § 14a zákona

o azylu. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, kterou považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalobce uvedl pouze formální nedostatky, ale žádné věcné námitky k tomu, proč by mu měla být udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že jak žádost o mezinárodní ochranu ze dne 18. 3. 2013, tak první pohovor učiněný s žalobcem dne 25. 3. 2013, byly žalobcem jako správné podepsány, včetně poučení o jeho právech a povinnostech. Poukázal na to, že žalobce v žádosti a prvním pohovoru přesně formuloval odpovědi na kladené otázky a na samostatném listě, který je součástí žádosti, podrobně rozvedl důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Z obou dokumentů je patrné, že žalobce dobře rozuměl tomu, nač je tázán, jeho odpovědi jsou věcné a přesně reagují na položené dotazy a jako správné jsou žalobcem podepsány. O účelovosti zpochybňování protokolů dle žalovaného svědčí i to, že žalobce na jednu stranu tvrdí, že jsou v důsledku nesprávného postupu protokoly o prvním pohovoru a druhém pohovoru nepoužitelné, čímž omlouvá správním orgánem nalezené nezanedbatelné rozpory v jeho tvrzeních v obou pohovorech, na straně druhé tvrdí (např. v bodě 12 žaloby), že "vedle sebe stojí na jedné straně dvě zcela konzistentní výpovědi žalobce a na straně druhé jedna výpověď jeho družky". Dále pak tyto "nepoužitelné výpovědi" považuje za rovnocenné a věrohodné. Je třeba, aby si žalobce sám nejprve ujasnil, za jaké bude třeba jeho výpovědi považovat.

K žalobní námitce, že žalovaný dal absolutní přednost výpovědi jeho družky žalovaný uvedl, že je vázán zásadou materiální pravdy a je tak povinen zjistit vše, co s posuzovanou věcí jakkoli relevantně souvisí. Za tím účelem si žalovaný vyžádal souhlas paní T. K. s použitím vybraných částí spisového materiálu ohledně její žádosti a žádosti její dcery ve věc i podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce (na čl. 74) a provedl důkaz protokolem o jejím pohovoru ze dne 19. 6. 2015. Vzhledem k tomu, že jmenovaná nemohla dopředu vědět o tom, že tento protokol bude k danému účelu sloužit a neměla ani důvod ve svém řízení uvádět o žalobci nepravdivé údaje, bylo namíste s tímto důkazem pracovat jako s vysoce věrohodným, na rozdíl od výpovědi žalobce, který byl svými tvrzeními motivován na výsledku svého řízení. Ke skutečnosti, že dcera žalobce je rodinným příslušníkem ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu, a proto by snad měl být žalobci udělen azyl už jen z tohoto důvodu, žalovaný odkázal na stranu 8 napadeného rozhodnutí, v němž i s touto otázkou řádně vypořádal. K tomu dále uvedl, že zákonodárce v ustanovení § 13 svěřil správnímu orgánu možnost rozhodnout o tomto druhu azylu "v případě hodném zvláštního zřetele", což je neurčitý právní pojem a správní orgán díky tomu může zareagovat na situace, jež předvídané či předvídatelné v době přijetí zákonné normy nebyly. V daném případě správní orgán správně přistoupil k hledání okolností hodných zvláštního zřetele, v případě žalobce je však neshledal, přičemž své správní uvážení řádně zdůvodnil. Závěrem žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, v němž je uvedeno: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“ Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů

v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka francouzského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 3. 11. 2004, rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2004 mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu v tehdy platném znění. Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 6. 10. 2005, č. j. 65 Az 92/2004-21 žalobu žalobce zamítl a následně i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 43/2006-45 zamítl kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou.

V současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal žalobce dne 31. 7. 2013 uvedl, že je katolického náboženského vyznání, ve vlasti byl asi 15 let členem politické strany Mouvement des forces Casamncais (MDFC). Je svobodný, v ČR žije jeho družka T. K. a dcera K. K., nar. ..., obě ukrajinské státní příslušnosti. V Senegalů mu zabili otce, bratra a naposledy i matku. Uvedl, že rebelové stále někoho zabíjejí. Do ČR poprvé vycestoval v roce 1997, od té doby byl ve vlasti dvakrát na návštěvě, naposledy v roce 2004. Pobýval tam asi dva měsíce a vrátil se do ČR, kde pracoval na italské ambasádě jako kuchař. V roce 2005 ztratil cestovní pas. V roce 2012 byl v ČR trestně stíhán za nelegální pobyt, byl ve výkonu trestu odnětí svobody, v lednu 2013 byl na základě amnestie propuštěn. Jako důvod své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do Senegalů se nemůže vrátit, protože tam nic a nikoho nemá, chce žít v ČR se svou dcerou, která je pro něho rodinou.

Dne 25. 3. 2013 byl se žalobcem proveden pohovor v českém jazyce, v jehož průběhu žalobce popsal, že v Senegalů pracoval na italské ambasádě. Když byl italský velvyslanec přeložen do ČR, vzal ho s sebou. Na území ČR vstoupil v prosinci 1997 a pracoval na italské ambasádě v Praze, měl vždy roční vízum. V roce 2005 se italský velvyslanec stěhoval do Itálie a chtěl, aby žalobce odjel do Itálie s ním. Žalobce odmítl, protože chtěl zůstat a pracovat v ČR. Potom ale ztratil pas, a když se mu nepodařilo vyřídit si nový pas, poprvé požádal o mezinárodní ochranu. Opakovaně žádá proto, že do vlasti se nemůže vrátit, nic a nikoho tam nemá, mohli by ho zavřít do vězení nebo zabít. Když byl naposledy ve vlasti na dovolené, matka mu říkala, aby už nejezdil domů, po jeho odjezdu matku zabili rebelové (v roce 2004). Dalším důvodem je to, že zde v ČR má dceru. Objasnil, že dcera K. K. se narodila dne 29. 7. 2007 v Praze Motole, příjmení má po své matce Ukrajince. Není zapsán v rodném listu dcery, protože nemá doklady, pas ztratil. Uvedl, že se svou dcerou a její matkou sdílí společnou domácnost na adrese Roztoky, Přílepy, Renovamotel. Popsal společné bydlení, platby (družka pracuje, žalobce oficiálně pracovat nemůže, načerno to nejde, občas někde vypomůže v restauraci, občas mu finančně vypomůže kamarád, který pracuje v bance), vztah k dceři a svůj podíl péče o ni (podrobně viz strany 2-3 napadeného rozhodnutí). Dále uvedl, že po skončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně (v roce 2006) se nepokoušel zařídit si legální pobyt v ČR, protože nemá doklady. K obavám z návratu zopakoval, že rebelové ho určitě hledají, zabili otce, dvě sestry a nakonec i matku. Ve vlasti nic a nikoho nemá, rebelii není konec. Chce získat nějaký doklad, aby mohl pracovat, je kuchař, chce pracovat, ale bez dokladů nic nemůže.

Při doplňujícím pohovoru, který s ním byl proveden dne 11. 11. 2015 ve francouzském jazyce, zopakoval důvody své žádosti: v ČR je již dlouho (od roku

1997), má zde dceru, ve vlasti nemá nic, rebelové stále zabíjejí. Uvedl, že aktuálně pracuje, dcera chodí do školy a on vše platí. Všechny jeho problémy pramení z toho, že nemá pas a bez něho nic nemůže. Dále vypověděl, že v roce 1987 zemřel jeho otec, matka zemřela v roce 1989 v nemocnici, protože byla nemocná. O její smrti se dozvěděl v Itálii (pobýval tam od roku 1987 do prosince 1997, potom přišel do ČR). Už má jen sestru, která žije ve Francii. V průběhu pohovoru byl žalobce vyzván, aby vysvětlil rozpory ve svých výpovědích pokud jde o to, kdo zabil jeho otce (bratrance x rebelové; k tomu vysvětlil, že bratrance byli rebelové), jak a kdy zemřela jeho matka (v roce 1989 v nemocnici x v roce 2004 ji zabili rebelové; uvedl, že v roce 1989, dva roky po smrti otce), kolik měl sourozenců a co se s nimi stalo. Ohledně dcery uvedl, že s ní nesdílí společnou domácnost, tato žije v Roztokách, žalobce žije v Praze a dojíždí za ní o víkendech. Popsal jejich vztah, návštěvy (letos ji viděl každou sobotu a neděli) a platby (platí byt a školu, koupil jí telefon). Dále uvedl, že matka jeho dcery má nového partnera, je to Arab, zakazuje žalobci vídat se s dcerou. Jednou mu dceřina matka volala, že je její nový partner mlátí. Závěrem uvedl, že tady půjde raději do vězení, než aby se vrátil do Senegalu.

Ve správním spise je založena část pohovoru paní T. K. ze dne 19. 6. 2015, provedeného v rámci jejího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany pro ni a její nezl. dceru K., v němž uvedla, že žalobce je otcem její dcery K., neměl doklady, proto není zapsán v jejím rodném listu. On dítě nechtěl, nestaral se o ně, nejsou spolu v pravidelném kontaktu. Párkrát mu volala, nezakazuje mu, aby dceru viděl, asi dvakrát ji vyzvedl ve škole. Když po něm chtěla nějaké peníze, zmizel. Dále uvedla, že má přítele z Tuniska, který má v ČR trvalý pobyt a žije zde asi 20 let. Zná ho asi devět let, od svého příjezdu do ČR, pomáhal jí hledat dceřina otce, asi čtyři roky spolu žijí ve společné domácnosti (viz popis na straně 5 napadeného rozhodnutí a č.l. 77 správního spisu).

Součástí správního spisu je dále část spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Senegalu, konkrétně se jedná o: informaci Human Rights Watch ze dne 3.4.2012 – Senegal, zprávy Nadace Konrada Adenauera z dubna 2012 – „Senegal: Malá vláda, velké změny?“, vybrané části zpráv Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 20.10.2010 – o zemi Senegal, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 117822/2014-LPTP ze dne 25. 2. 2015, výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 – Senegal ze dne 25.2.2015, výroční zprávu Freedom House – Svoboda ve světě – Senegal ze dne 28.1.2015, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Senegalu za rok 2014 ze dne 25. 6. 2015 a infobanku ČTK „Země světa, Senegal“ v aktuálním znění.

Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), zopakoval výše uvedené obavy pro případ návratu do vlasti (nic a nikoho tam nemá, v ČR má dceru, která je žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany.)

Při jednání soudu zástupce žalobce odkázal na žalobu a zejména na její doplnění. Dle jeho názoru je v případě žalobce dán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to pro odůvodněný strach z pronásledování, dále důvod pro udělení azylu dle § 13 odst. 2 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny, neboť žalobce je rodičem azylanta mladšího 18ti let, a to dcery K. K., nar. V případě žalobce je rovněž dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jakož i dle § 14b zákona o azylu, tj. doplňkové ochrany za účelem

sloučení rodiny. Konečně v kontextu celého případu je zde i důvod pro udělení humanitárního azylu dle §14 zákona o azylu, a to vzhledem k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR, pro zde existující rodinné vazby, a také z důvodu zdravotních, kdy žalobce přišel o chrup, a má zde možnosti, jak tuto záležitost řešit. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. K důkazu předložil originál čestného prohlášení paní T. K. ze dne 15. 5. 2017, navrhl, aby byla slyšena jako svědek, dále navrhl účastnický výslech žalobce.

Pověřená zástupkyně žalovaného odkázala na napadené rozhodnutí, které považuje za věcně i právně správné a na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Poukázala na blanketní žalobu žalobce ze dne 17. 5. 2016, na soudem stanovenou lhůtu pro doplnění žaloby, na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005/58, vztahujícího se k problematice žalobních bodů, se závěrem, že žalobcem doplněná žaloba prostřednictvím jeho zástupce ze dne 12. 9. 2016, by měla být odmítnuta jako opožděná. Pokud by soud žalobu projednal, navrhl, aby byla zamítnuta z důvodů uvedených ve vyjádření k žalobě. Navrhovaný svědecký výslech označila za nadbytečný a irelevantní.

Soud konstatoval, že zástupce žalobce ve lhůtě, která běžela žalobci pro doplnění žaloby, předložil soudu plnou moc k zastupování žalobce a požádal o poskytnutí dodatečné lhůty pro doplnění a odůvodnění žaloby, která mu byla soudem poskytnuta a v ní byla žaloba doplněna. Krajský soud neshledal návrh na odmítnutí žaloby důvodným a přistoupil k meritornímu projednání věci.

Zástupce žalobce poté, co byl soudem konstatován obsah správního spisu uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí (na straně 5) ohledně rodinného vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou K., je obecné a rozhodně nevylučuje, že by žalobce mohl mít se svou dcerou skutečný rodinný vztah otce a dcery, který zahrnuje jednak rovinu citovou a dále rovinu péče a výchovy. Pokud se v napadeném rozhodnutí hovoří o tom, že asi dva roky nebyl s dcerou v žádném kontaktu, není pak uvedeno, že to byly přesně dva roky, a že spolu nemohli být v kontaktu po zbývající část života dcery. Té je nyní devět let a je třeba vzít do úvahy, že žalobce v současné době netvrdí, že by byl v partnerském vztahu s matkou jeho dcery. Žalobce konstantně od začátku do dnešního dne tvrdí jen to, že s dcerou má skutečný rodinný vztah otce a dcery.

V předloženém čestném prohlášení ze dne 15. 5. 2017 paní T. K. uvedla, že se s žalobcem seznámila ke konci roku 2005, v březnu 2006 spolu začali bydlet ve společné domácnosti. Dne 29. 7. 2007 se z uvedeného vztahu narodila K. K., jejímž biologickým otcem je žalobce, který byl přítomen i porodu v nemocnici v Motole. Když byly nezletilé čtyři roky, odešel ze společné domácnosti a ustaly i kontakty. Dotyčná si následně našla přítele, který byl z Tuniska, ale koncem roku 2015 se s ním rozešla. Žalobce učinil další kontakt s dcerou v roce 2014, v roce 2015 ho dotyčná sama vyhledala a žalobce se následně několikrát za ní a dcerou dostavil. Od léta 2015 začal žalobce s ní a s dcerou udržovat pravidelný kontakt. Pravidelně chodil s dcerou na procházky, do kina, k narozeninám jí koupil tablet a mobilní telefon. V roce 2016 jí zaplatil částku 4.500,-Kč na letní tábor, stejné hodlá učinit i letos. Závěrem uvedla, že od léta 2015 do současnosti je kontakt žalobce s dcerou pravidelný, navštěvuje ji každý víkend, dle možností na dceru přispívá finančně, má s ní hezký vztah a podílí se touto měrou na péči o ni a na její výchově.

Pověřená zástupkyně žalovaného k uvedenému důkazu uvedla, že skutečnosti v čestném prohlášení uváděné nastaly až po právní moci napadeného rozhodnutí a nedosáhly intenzity důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu zákonné úpravy. Má tedy za to, že výslech navržené svědkyně nepřinese ve věci nic nového. Oproti tomu správní orgán informace od matky dcery žalobce získal nezištně v rámci dodržování zásady materiální pravdy. Pokud jde o ohrožení vážnou újmou, žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto otázkou zabýval a vypořádal se s ní dostatečně, konečně žalobce neuvedl, jak konkrétně by se ho dotýkala situace, popisovaná ve zprávách o zemi původu. Pokud jde o obavy z jednání rebelů, jedná se o soukromé osoby a žalobce se měl v případě obav obrátit na orgány činné v trestním řízení v zemi svého původu. Tvrdí-li žalobce v doplnění žaloby, že považuje první protokol o pohovoru, který s ním byl veden v českém jazyce za nezákonný, je otázkou, proč ho podstupoval, a poté jako správný podepsal. Současně poukázala na to, že v doplnění žaloby žalobce tvrdí, že oba pohovory, pokud jde o jeho výpověď, jsou konzistentní.

Žalobce ve své účastnické výpovědi uvedl, že v ČR žije od svých 20ti let, má to zde rád a má zde dceru. Chce s ní být, má jenom ji. Naposledy ji viděl minulou sobotu a neděli. K dotazu soudu, zda na dceru platí a jakou částkou, uvedl, že minulý rok jí zaplatil částku 4.700,-Kč na prázdniny a koupil jí tablet. Stejnou částku chce zaplatit i letos. K dalšímu dotazu, zda pravidelně měsíčně přispívá, uvedl, že každý měsíc dává „něco“, alespoň 1.000,-Kč.

K dotazům svého zástupce žalobce uvedl, že paní T. K. poznal v roce 2005, potom ztratil práci, bydlení platila partnerka, a proto se rozhodl, že odejde. To bylo asi v roce 2012. O práci přišel někdy v roce 2004 nebo 2005. Přesně si nevzpomíná, kdy došlo k přerušení jeho vztahů s dcerou, které trvalo půl roku až 8 měsíců. Partnerka měla nového přítele, a tehdy za dcerou nedocházel, někdy jí volal. Kontakt se svojí dcerou opětovně navázal asi v roce 2014 a trvá dosud. Tablet a mobilní telefon jí koupil před letními prázdninami 2016.

K dotazům pověřené zástupkyně žalovaného, jak se žalobce uplynulé čtyři roky, co matka jeho dcery žije s novým přítelem, podílí na výchově své dcery, uvedl, že pokud tam dotyčný člověk je, nemíchá se do jejího života, nechce jí dělat žádné problémy. Není uveden v rodném listu své dcery proto, že v té době neměl doklady, ale byl u porodu, v Praze, v nemocnici Motol. Vše bylo v pořádku asi do čtyř let věku dcery, to měl nějaké příjmy, ale ne příliš velké, problémy začaly až potom. S dcerou je v telefonickém kontaktu od té doby, co jí koupil mobilní telefon, tj. od roku 2016.

Krajský soud s odkazem na ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že zástupcem žalobce navržený důkaz výslechem svědkyně T. K. nebude proveden. Soud považoval za dostatečný důkaz předložené čestné prohlášení navržené svědkyně ze dne 15. 5. 2017, k její svědecké výpovědi pro nadbytečnost nepřistoupil.

V závěrečných návrzích zástupci účastníků shrnuli svá podání a přednesy, na něž odkázali.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14,

udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po provedeném přezkumném řízení má soud za to, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, správní řízení netrpí vytykanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobce, ač sdělil, že v zemi původu byl asi 15 let členem politické strany MDFC, neuvedl, že by z důvodu uvedeného členství měl ve své vlasti, kterou opustil v roce 1997 nějaké potíže, či že by z uvedeného důvodu měl obavu z návratu. Krajský soud po porovnání žalobcovy první žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2004 dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce během prvního řízení negoval jakékoli členství ve straně či svou politickou angažovanost. Krajský soud v tomto řízení neshledal, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Žalobce uvedl obavu z rebelů, kteří operují v regionu, kde se narodil a před odchodem z vlasti žil. Krajský soud k uvedené obavě předně konstatuje, že obavu z rebelů žalobce uváděl již ve své první neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu, která nebyla shledána důvodnou ani v řízení před krajským soudem a posléze ani před Nejvyšším správním soudem. Pokud žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí upozornil na rozpory ve výpovědích žalobce (ohledně motivu, proč rebelové zabili jeho otce, odporující si informace o důvodu a roku úmrtí jeho matky, rozdílné údaje o sourozencích), je soud nucen přisvědčit žalovanému v učiněném závěru, že žalobcem tvrzené mnohdy protichůdné informace v předchozím řízení a v současně vedeném řízení, způsobují nevěrohodnost jeho výpovědí. Otázkou nevěrohodnosti výpovědí žadatele o mezinárodní ochranu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích. Lze tak odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, v němž se uvádí: „(p)osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytykat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“ Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Hlavní motiv žalobcem podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu, tj. neexistence rodinného a materiálního zázemí v zemi původu a tvrzené rodinné vazby na území ČR, nelze výše uvedeným taxativním důvodům pro udělení azylu dle § 12 písm. b) podřadit, jak setrvale judikuje Nejvyšší správní soud.

Nelze přehlédnout, že žalobce o mezinárodní ochranu opětovně požádal po několikaletém nelegálním pobytu na území ČR, kdy z uvedeného důvodu byl i trestně stíhán. Žalobce v průběhu řízení opakovaně uvedl, že všechny jeho potíže souvisí s tím, že ztratil pas, nemá doklady k tomu, aby si zajistil legální pobyt a získal legální práci. Krajský soud spatřuje v uvedeném jednání účelovost, kdy hlavním motivem opakované žádosti žalobce byla nepochybně snaha o legalizaci pobytu. Soudu nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 nebo ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle § 13 odst. 2 cit. zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec. Podle § 13 odst. 3 cit. zákona je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 cit. zákona v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

Při posuzování splnění podmínek podle § 13 zákona o azylu žalovaný zjistil z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu, že nezletilé dceři žalobce K. K., byl dne 2. 3. 2016 udělen na území ČR azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Na straně 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí je popsána úvaha správního orgánu ohledně posouzení žádosti žalobce podle citovaného ustanovení. Žalovaný vycházel z výpovědi matky nezletilé, že žalobce je biologickým otcem nezl. K. a konstatoval, že první podmínka pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (tj. že žalobce je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12) byla splněna.

Krajský soud pečlivě posoudil a porovnal jednotlivé výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení, v jeho účastnickém výslechu před soudem, jakož i skutečnosti sdělené matkou nezl. dcery žalobce při pohovoru dne 19. 6. 2015 v řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu a uvedené v jejím aktuálním čestném prohlášení ze dne 15. 5. 2017. Soud po uvedeném přezkumu neshledal v učiněné úvaze

žalovaného (která je řádně odůvodněna), ohledně posouzení druhé kumulativně stanovené podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, a to posouzení daného případu jako zvláštního zřetele hodné, pochybení, v důsledku něhož by bylo možné konstatovat, že žalovaný nedodržel pravidla tzv. spravedlivého procesu či v rámci své úvahy vybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku stran nemožnosti použití výpovědi žalobce v rámci s ním provedených dvou pohovorů. Žalobce na jedné straně tvrdí, že nemůže jako důkaz a jako podklad pro vydání rozhodnutí obstát ani jeden z provedených pohovorů, (zásadní námitky pak vznáší k pohovoru ze dne 25. 3. 2013 provedenému v českém jazyce), či ani oba dva společně. Na druhé straně naopak tvrdí, že oba pohovory, pokud jde o jeho výpověď, jsou konzistentní. Z uvedeného je zřejmá rozporuplnost a nesrozumitelnost žalobního tvrzení. Krajský soud konstatuje, že v rámci prvního pohovoru žalobce přiléhavě odpovídal na položené otázky. Na závěr pohovoru k dotazu žalovaného uvedl, že využívá svého práva a před podpisem si chce protokol zkontrolovat. Výslovně uvedl, že nemá žádné námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí, poté protokol podepsal. Pozdější zpochybňování soud považuje za účelové.

K žalobní námitce upřednostnění výpovědi matky nezl. dcery žalobce na úkor výpovědi žalobce, je krajský soud toho názoru, že matka nezletilé K. při svém pohovoru provedeném dne 19. 6. 2015 nemohla vědět, že její výpověď ohledně biologického otce její dcery a otázek s tím souvisejících (zájem o dceru, placení výživného, podíl na její výchově, četnost kontaktu a pod) budou použity v rámci řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodně neměla žádný důvod k tomu, aby o uvedených skutečnostech vypovídala nepravdivě. Písemný souhlas s využitím jejího pohovoru pro řízení ve věci žalobce udělila až dne 15. 12. 2015.

Naproti tomu žalobce je za situace, kdy z napadeného rozhodnutí ví, že jeho nezl. dceři K. byl udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zainteresován na tom, jak bude podle § 13 zákona o azylu posouzena skutečnost, že je rodinným příslušníkem azylanta ve smyslu citovaného ustanovení. I s ohledem na tuto okolnost soud přistupuje k účastnické výpovědi žalobce v řízení před soudem, která však do uvedeného posouzení nepřinesla natolik zásadní skutečnosti, pro které by soud považoval žalovaným provedené posouzení za nezákonné, stejně tak přistupuje i k hodnocení aktuálního čestného prohlášení matky nezletilé K. ze dne 15. 5. 2017.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobce se jeho udělení výslovně nedomáhal a samotné udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v*

nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, opětovně posuzoval jeho vztah k nezletilé dceři. Soud má za to, že žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Soud poznamenává, že v doplnění žaloby žalobce žádné konkrétní námitky ve vztahu k neudělení humanitárního azylu neuvedl, a pokud tak učinil až při ústním jednání v řízení před soudem, nelze k uvedené námitce již přihlížet.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel z výpovědí žalobce, z informací získaných v průběhu správního řízení, které byly doloženy o

aktuální informace z roku 2015, s nimiž byl žalobce seznámen dne 18. 12. 2015. Použité informace tak lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. květen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. M.